(Rationell) logik

Mats Hansson

kuse@live.se

Tankeregler (logik) för satser (ordmeningar) är på en och samma gång tankeregler för satsernas intensioner/innebörder/meningar. Manipulation av (ord)begreppen är med andra ord på en och samma gång manipulation av fenomenen definierade av begreppen eller orden (x), orden eller begreppen vilka per se också är fenomen (x). Så x ska i det vidare helt enkelt ses som symbol för något, ett något vilket på förhand (ex ante) kan vara vad som helst, särskilt då en sats. Efter definition av tankeregler (ex post) inskränks möjligheterna för x, med vilket det är av oerhörd vikt för en världsuppfattning (rörande x) vilka tankeregler som antas.

Det vidare söker definiera *rationella* tankeregler (och därmed en *rationell* världsuppfattning).

Den rationella grunden

Om x inte är x, så är det frågetecken vad x är:

x=?; x≠x:

Ip’) x=x; x=x.

Ip’ (Den svaga identitetsprincipen) definierar att x *är* x, om x seriöst antas vara x; Det är inte seriöst att anta x vara x, och sedan inte mena det, i symboler: x≠x; x=x, är inte seriöst.

Ett antagande av Ip’ försäkrar att det definierade/antagna, nämligen då x, är det definierade/antagna, nämligen då x; Om x≠x är analysen allmänt uttryckt obestämd, om x=x (per definition/antagande) bestämd, naturligtvis på det sättet att x=x.

Under villkor av Ip’ kan det vidare konstateras att olika x (rationellt) äger olika (inte identiskt samma) egenskaper (x’):

x≠y; [{x’}∈x]≠[{x’}∈y].

Och att identiska ”x” följaktligen äger identiska, (exakt) samma egenskaper:

$x=y; [\{x'\}\in x]=[\{x'\}\in y]$.

Vilket definierar x och y vara ett och detsamma, unika, x. x och y konvergerar så att säga mot samma x, om ”de” äger identiska egenskaper, vilket definierar den (rationellt sett) oerhört fundamentala Unicitetsprincipen:

Up) $x=y=[\text{unikt } x]; [\{x'\}\in x]=[\{x'\}\in y]$:

Ip) $x=x$.

Kp) $x\neq x'$.

Ip (Den starka identitetsprincipen) definierar simpliciter att x *är* x, det unika x i enlighet med Up. Givet vilket x naturligtvis inte kan vara något annat $x=x'$ (ett x' vilket antingen är ett totalt $x(=\{x'\})$ eller en egenskap (x', vilken naturligtvis per se är ett x (ett fenomen))), vilket specificeras av Kp (Kontradiktionsprincipen).

Up' (Unifieringsprincipen, eller Tautologiprincipen) följer också direkt av Up:

Up') $f(x)=x$.

Vilken allmänt helt enkelt pekar på Up, ”konvergensen” mot x, i enlighet med Up. Särskilt utesluter Up', mer specifikt, tydligt, existensen av *superklonade* x:

$x\neq x,x,x,\ldots$

Där högerleds-x definierar superkloner av vänsterleds-x, ”ur-x”. Superkloner vilka principiellt kan vara både exakt lika eller olika ”ur-x”, men vilka per definition ändå är (fullständigt) identiska med ”ur-x”. Superkloner är med detta evident en väldigt avancerad abstraktion, vilken då även utesluts av Up/Up'. Vilket inte utesluter nytta med superkloner trots allt, i abstrakt teori, särskilt matematisk ($x+x(=2x)$ är ett enkelt exempel; I enlighet med Up'(/Up) gäller förstås att $x+x=x$; Så kallad Klassisk logik nyttjar mycket det symmetriskt omvända, allmänt uttryckt att $x=f(x)$, mer specifikt till exempel att $x=(x \vee x)$, se vidare avsnittet Negationen). Men det gäller, givet Up/Up', att hålla i minne att det är frågan om ren väldigt avancerad abstraktion, som det laboreras med, om superkloner nyttjas/antas existera.

Superpositionella x är en annan allmän x-möjlighet, definierande att ”olika” existerar (överlagrat) i samma position, ”punkt”, p:

$x(p)=x(p)'$.

Rationell (rent analytisk) superpositionalitet definieras i det föregående av att Up=Ip=Kp=Up', av att de senare principerna är en direkt följd av Up, ja, de *är* (identiskt) Up annorlunda uttryckt (samma sak (x) annorlunda uttryckt).*

Superpositionalitet kan även definieras:

Sx(p)=x(p)+x(p)':

1) Sx(p)=x(p)+0 (eller då x(p)=0, där 0 lite löst definierar tomrum, se vidare det kommande).

2) Sx(p)=x(p)+x(p)' (eller då x(p)=x(p)').

Särskilt 1 förefaller absurt, alltså att x(p) både kan föreligga och vara tomrum (vara tomrum i meningen att x(p) kategoriskt inte föreligger, varken som x(p) eller x(p)'(≠0)). Men även 2 förefaller allmänt, särskilt i fysisk mening, långsökt, alltså att x och x' kan existera varandra överlagrade. Ger Kp inte svar? Nej, för Kp utesluter inte att x(={x'}) per se kan vara superpositionella x. Och om Kp generellt skulle utesluta superpositionalitet, så skulle det förstås även utesluta rationell superpositionaliter, som då att Up=Ip=Kp=Up':

Superpositionalitet, annan än rationell rent analytisk, existerar endast eventuellt (enligt allmän intuition).

Avslutningsvis rörande detta grundläggande kan påpekas att superkloner normalt tänks existera vid sidan av varandra. Men inget utesluter superkloner från att tänkas kunna existera superpositionellt. Liksom det kan tänkas att de ”olika” x:n i eventuella superpositionella x kan separera från varandra (och existera vid sidan av varandra). Fysiskt till exempel, ses en partikel både vara partikel och (materie)våg, ses detta vara ett superpositionellt fenomen, så är det rimligt tänka sig dem kunna separera från varandra.

Vidare, antag:

Intet=[egenskapslöst x]:

[egenskapen egenskapslöshet (x')]∈Intet.

Per definition av Intet (som egenskapslöst) gäller dock:

[egenskapen egenskapslöshet (x')]∉Intet.

Så, [x'∈Intet]=[x'∉Intet] om Intet existerar, vilket antas definiera en absurd superpositionalitet (en kontradiktion):

T1) Intet existerar (överhuvudtaget) inte.**

Givet T1 kan inget x varken uppkomma ur, eller övergå i Intet. Detta eftersom det är oerhört absurt anta något kunna uppkomma ur något icke-existerande, respektive övergå i något överhuvudtaget inte existerande:

x kan varken uppkomma ur, eller övergå i (det icke-existerande) Intet.

Givet detta kan (det reduktionistiska) Up'' konstateras giltigt (särskilt matematiskt en nyttig princip, att till exempel 5+6=11, inte till exempel 12 (q=1) eller 8 (q=-3)):

Up'') x={x'}:

x≠{x'}±q.

Up'' definierar att ett x är sina *ursprungliga* egenskaper: {x'}, varken mer eller mindre, fler eller färre; Det ursprungliga egenskapsklustret (predikaten som de också kan kallas) ger per se varken upphov till något mer/nytt (*holism* (+q)), eller mindre (*meridioism* (-q)), och detta eftersom detta eventuella mer (+q) eller mindre (-q) uppkommer ur Intet (+q), eller försvinner i Intet (-q) – givet att inga x' exogent ifrån tillförs x, eller fråndras x, alltså givet att det ursprungliga klustret av x' är oförändrat – vilket det alltså inte kan göra givet T1.

Givet Up'' är alla x tillhöriga en teori X, antingen axiom (första (antagna) satser), eller från axiom framledda satser. För om inte, så existerar det icke-axiomatiska icke-framledda (så kallat oavgörbara) satser i X, vilka de ursprungliga x∈X (holistiskt) definierar (som kluster (x=*f*(x) ("Fixpunktssatsen"))), vilket strider mot Up'':

*Alla x∈X är antingen axiom, eller från axiom framledda x (**måste** (rationellt) vara det).*

Detta ett fullständighetskonstaterande/-teorem, att en teori aldrig är mer än vad som definieras, axiomatiskt eller framlett. En teori kan (rationellt) så att säga aldrig definiera något ytterligare (+q), peka utöver sig självt, eller för den delen definiera något mindre (-q), än vad den axiomatiskt eller framlett definierar. Detta allmänt oerhört nyttigt att känna till, inte minst ställer det kravet på en definierare att bevisa vad den hävdar, om den nu inte blott bara (axiomatiskt) antar vad den hävdar. Den kan (rationellt) inte hävda något vara oavgörbart sant, vara sant utan att det axiomatiskt är antaget, eller är framlett från axiom. Det är blott tomma ord, en floskel, givet Up''.***

---

* Ett alternativt tecken skulle kunna vara ⇒ (när något (analytiskt/rationellt/"logiskt") direkt/omedelbart följer på något "annat" (i samma "p"), som då vad gäller Up=Ip=Kp=Up'), men det är de facto frågan om en identitet, en och samma sak, om än då olika uttryckt, så identitetstecknet definierar faktiskt närmare vad det är frågan om, är mer naturligt; ⇒ kan ge intrycket att det på ömse sidor om tecknet är på olika platser, i olika positioner. Detta implicerar att det på ömse sidor om = inte utan vidare (symmetriskt) kan vändas på, x=y kan inte nödvändigtvis skrivas y=x, utan om det är möjligt kan endast en analys ge svar på:

[=]=[⇒] normalt, [=]=[⇔] om det visat gäller att x=(/⇒)y och att y=(/⇒)x.

** Antag följande:

Intet=existens:

egenskapslöshet=existens → icke-existens=[åtminstone en egenskap]:

Intet=icke-existens; Kp.

Vilket kan förefalla övertygande, men allmänt säger inget att både egenskapslöshet och åtminstone en egenskap kan vara existens, i vilket fall argumentationen förstås faller. Detta visar särskilt på vikten av *definition*, och definierar icke-existens vara något bortom egenskapskontexten (vilket inte kan uttryckas/definieras genom att åsättas, inte åsättas, egenskaper), vilket i någon mån är intuitivt, men det är även intuitivt att icke-existens är egenskapslöshet. Och dessutom är det platt omöjligt att beskriva verkligheten utan egenskapsbegreppet, för en begreppsapparat utan begreppet egenskap är likafullt egenskapsbegreppsapparaten vad än ”egenskaperna” kallas för, för fenomen måste simpliciter åsättas ”egenskaper” för att vara något:

Egenskapsbegreppet är det allena rationella.

Vilket gör föregående argument giltigt (givet Kp); T1 gäller även om egenskapsbegreppet inte skulle vara det allena rationella, eftersom T1 följer på antagandet av en absurd egenskapsmässig superpositionalitet.

*** Att meridioism inte förekommer anser nog de flesta, att till exempel en hög bestående av x (”ursprungliga”) strån inte är något mindre än dessa x (”ursprungliga”) strån. Holism däremot, att stråna i högen kan vara fler än, eller något ytterligare utöver de x ”ursprungliga” stråna i högen, finns det många som inte direkt utesluter. Detta särskilt om stråna ses vara satser: x (”ursprungliga”) satser tänks tillsammans kunna ge upphov till satser vilka de x satserna var för sig inte ger upphov till. Vilket för att det ska vara frågan om holism inte får handla om ett av de x satserna tolkande intellekt. Utan de ”ursprungliga” satserna per se ska, för att det ska vara frågan om holism, ge upphov till ytterligare satser. Ja, för det första kan satser per se inte göra någonting, de är lika ”döda” som strån, utan ett satserna tolkande intellekt. Så ”holism” rörande kluster av satser kan utan vidare konstateras handla om ett tolkande intellekt, som lägger till saker, idéer, satser, till de ”ursprungliga” satserna.^ Utan ett tolkande intellekt är ett kluster av satser inte något mer (eller mindre) än detta kluster av satser, precis som en hög av x strån intuitivt inte är något mer (eller mindre) än denna hög av x strån, precis som Up’’ definierar.

^ Så tolkat definierar funktionstecknet (f) i ”Fixpunktssatsen” ($x=f(x)$) detta tolkande intellekt, vilket utifrån de ”ursprungliga” x:en tolkar fram, (intellektuellt) hittar på nya x (utifrån, givet de ”ursprungliga” x). Men så tolkas förstås ”Fixpunktssatsen” inte konventionellt. Utan där är de ”nya” x:en funktionellt/platonistiskt givna (existerande oberoende av alla intellekt), givet de ”ursprungliga” x:en. Motsvarande hur y direkt (”superpositionellt”) utfaller givet x, givet Negationen (se avsnittet Negationen), så utfaller (de oavgörbara) x direkt (”superpositionellt”) givet det ”ursprungliga” klustret av x, givet ”Fixpunktssatsen”.

Den rationella Världen

Grunden

En distans mellan x’ och x’’ definieras:

$d(x',x'')$.

En distans vilken delas upp i två delar:

$d(x',x'')=d(x',x]+d(x,x'')$, där] definierar att x är inkluderat, (att x är exkluderat.

Eller:

$d(x',x'')=d(x',x)+d[x,x'')$.

Givet detta och T1 gäller att:

t1) $x]=(x$ eller $x)=[x$ (symmetri).

(x respektive $[x$ tar direkt, kontinuerligt, vid efter $x]$ respektive $x)$, för annars existerar det ett ”mellanrum” mellan $x]$ och $x)$ respektive mellan $(x$ och $[x$ bestående av Intet, vilket strider mot T1.

Antas ett gräns-x=x’ existera vilket inte tillhör E=Världen, så tillhör detta gräns-x E givet t1:

$d(x,x')\in E$:

$d(x,x']\in E$; t1.

Vilket implicerar att E är infinit, antag inte:

$d(x,\infty^*)\in E$; ∞^*=[minsta infinitet]:

$d(x,\infty^*]\in E$; t1.

Givet detta, givet t1, antag:

$d(x'',x')=d(x'',x)+d(x,x')=\infty^*$; $d(x'',x)<\infty^*$ ($d(x'',x)$ är alltså finit, som strikt mindre än en minsta infinitet).

Kan båda dessa distanser i högerled vara finita? I så fall existerar det, givet t1 (kontinuitet), ett x’ före vilket d(x’’,x’) är finit, efter vilket d(x’’,x’)(=d(x’’,x’]; t1) är infinit:

$d(x'',x')<\infty^*;\ d(x,x')<\infty^*.$

$d(x'',x')=\infty^*;\ d(x,x']<\infty^*.$

Vilket i enlighet med t1 kontradiktoriskt (i strid mot Kp) definierar d(x’’,x’) både vara finit och infinit i x’ (definierar d(x’’,x’) både vara finit och infinit):

T2’) $d(x,x')=\infty^*.$

Givet detta och det föregående gäller att $d(x'',x)+\infty^*=\infty^*$, vilket definierar att $d(x'',x)=0'$, eller mer allmänt att:

T2’’) $\infty^*\pm 0'=\infty^*;\ 0'=d(x,x')<\infty^*.$

Alltså att finita distanser är 0’ i förhållande till infinita distanser ($\geq\infty^*$).

Parentetiskt, givet T2’’, kan 0 definieras:

$d(x,x')\pm 0=d(x,x').$

Vilket vidare ställer frågan vad 0 mer specifikt ska ses vara, Intet är 0 ju inte, givet T1, en analys vilken här lämnas därhän.*

Existerar det distanser längre än ∞*? Inte finit adderat i enlighet med T2’’, utan i så fall infinit adderat:

$\infty^*+d;\ d\geq\infty^*.$

Vilket definierar det existera distanser mellan ∞* och ∞*+d vilka inte existerar, vilket är absurt givet ett kontinuerligt synsätt i enlighet med T1/t1:

T2’’’) ∞* är den enda (i E existerande) infiniteten:

T2) $E=\infty^*$:

$x<\infty^*;\ x\neq E;\ x\in E.$

Att anta det existera $x\notin E$ (existerande i en annan dimension än E) är möjligt, men rent spekulativt, och utesluts för det vidare.

Värt att notera till sist i detta avsnitt är att definitionen d(x,x')=∞* kan lura en tro att det existerar en gräns x' vilken inte tillhör E, vilket det givetvis inte gör givet T2. Utan E-teorin är överordnad specifika definitioner vilka innehåller) eller], tag till exempel d(x,x'')=d(x,x')+d(x',x''), vilket tycks definiera ett gap i distansen, exkluderande x', ett gap vilket givet t1 inte existerar, utan denna distans är kontinuerlig (givet t1). Detta definierar en så kallad platonism, att förhållanden råder, vilka inte kan definieras bort. Detta i detta fall givetvis med grund i T1, eller än mer fundamentalt med grund (om än inte med fullständig grund) i Up.

* Lite löst är nog det bästa att definiera 0 vara idempotent tomrum:

x0=0.

Med vilket ett mångfaldigat 0 då fortsatt är 0, inte blir något ≠0, vilket principiellt tillförs ("förvränger") en analys. I analogi med definitionen av dp (se nästa avsnitt) kan definieras att ∞'0=p, vilket även om p principiellt är något mycket litet, så är p trots allt något, principiellt (infinit) större än 0. Dessutom om 0 definieras vara icke-utsträckning (utan position), så tycks det definiera att 0=E, att 0 är överallt och ingenstans, som positionslöst. Så 0 som idempotent tomrum är nog det bästa (se vidare avsnittet: 0 och indirekt bevis av T1).

Tiden och rörelse

Givet T2 är alla x≠E finita, både till sin utsträckning och tidsligt, annars är de simpliciter E (givet T2), vilket betyder att alla x(≠E) äger en uppkomst och en fullbordan, och att tiden framskrider mellan dessa moment, måste så göra, för annars är uppkomst och fullbordan och allt "däremellan" (superpositionellt) ett och detsamma. På samma sätt framskrider tiden i moment då inga x existerar, annars är fullbordan av alla x (superpositionellt) ett och detsamma som uppkomsten av x och allt "däremellan". Endast om inga x överhuvudtaget existerar, eller inte längre uppkommer, så kan det ses som att tiden står still (även om intuitionen ändå vill ha det till att tiden "tickar på" under detta "stillastående"). Men givetvis även ses som att tiden "tickar" på, men då utan att något (överhuvudtaget) händer. Nåväl, tiden kan definieras framskrida, "ticka på", med en tidpunkt i taget:

t=d(tp,tp'):

dt=Min[d(tp,tp')] (en minsta tidsutdräkt).

Givet t1 gäller:

d(tp,tp')=d(tp,tp'].

I enlighet med vilket definieras:

n=n+1, där n definierar ett naturligt tal; n=1,2,3,…, och varje n antas motsvara ett tp.

Vilket antas gälla om $n \geq \infty'$, där ∞' definierar det minsta infinita n (för finita n gäller det definitivt inte):

$n=n+1$; $n \geq \infty'$:

$dt=\infty' tp$.

Givet T2 är detta rent abstrakt definition (är $\infty'=\infty^*$, så återför det till E, är $dt=\infty^* tp=\infty^*=E$; T2), men rationell sådan får hävdas. Särskilt det att det existerar minsta tidsutdräkter måste hävdas vara intuitivt; dt+dt+dt+…

Givet definitionen av dt, så rör sig ett x vilket rör sig i varje tp ett infinit antal gånger, vilket är absurt, ja, givet T2 definierar det simpliciter att x är E:

t2') Ett x rör sig i ett finit antal tp, och ”vilar” åtminstone tp mellan varje rörelse.

En rörelse, är en rörelse, om, och endast om, den är utsträckt; en icke-utsträckt rörelse $\leq$p, där p definierar en punkt (en icke-utsträckt position), är ingen rörelse:

t2) $dp \leq h(x(tp)) < \infty^*$; $\{tp\} < \infty^*$; t2'.

t2 definierar att x (vilka rör sig) momentant ”hoppar” åtminstone $dp=Min[d(p,p')]$ i ett finit antal tp (och att x ”vilar” åtminstone tp mellan varje rörelse). Ett ”hopp” i vilket x inte är i några $p \in h(x(tp))$, för om x särskilt är i alla $p \in dp(=\infty' p)$, så är x i ett infinit antal positioner, kan x röra sig ett infinit antal gånger, vilket då är absurt (definierar x vara E). Utan x kan följaktligen endast vara i ett finit antal positioner, röra sig ett finit antal gånger, vilket givet definitionen att $dp=\infty' p$ betyder att x måste ”hoppa” över (att vara i) åtminstone dp (∞') antal p i ett ”hopp”, en rörelse, annars är x förstås i ett infinit antal positioner, om x särskilt är i alla $p \in dp$, vilket då är absurt.

Detta är inte intuitivt, men alternativet är att x kan röra sig ett infinit antal gånger, vara i ett i ett infinit antal positioner, minst lika ointuitivt det, och då varande i strid mot T2 (definierande x vara E). Dessutom måste en rörelse, om den (i strid mot T2) kan röra sig genom ett infinit antal positioner, vara icke-utsträckt genom varje p, för om den är utsträckt genom varje p (åtminstone $\in dp$), så är minsta rörelse infinit, vilket är absurt. Icke-utsträckt rörelse, om än endast genom p, som svårligen kan hävdas definiera rörelse. Dessutom, om x antas ”röra” sig p i varje tp, så rör sig x dp under dt, givet föregående definitioner, vilket definierar att alla x vilka rör sig, rör sig lika fort, vilket strider mot den ”empiriska” erfarenheten. För att ändra på det, måste icke-utsträckthet antas kunna variera (motsvarande hur utsträcktheter kan variera i omfång), vilket förefaller föra in i abstraktion långt bortom vad som kan anses rationellt.

X

Givet T2 kan E antas bestå av ∞' antal minsta volymer, mv, vilket direkt implicerar att minsta x, mx, eventuellt kan skapas genom att E (lokalt; T2) kontrakterar, så att:

mx={mv|mv∈mx}.

Givet T2 är E emellanåt helt tomt på mx: alla x är finita, så även klustret ”alla x”, så E-kontraktioner är en evig möjlighet, givet att det existerar mx, särskilt x={mx}, vilket det evident gör (i enlighet med ”empirin”).

mx är en volym, en mer kompakt volym, än ren volym, särskilt då mv, eftersom alternativen, punkten, kurvan, planet/ytan och den rena volymen principiellt existerar redan i det tomma rummet, så för distinktion måste mx vara mer kompakta volymer.

Om stöt-rörelse existerar, mx inte ständigt klyver varandra, och på så sätt fullbordar varandra, när de ”hoppar” (i enlighet med föregående avsnitt) in i varandra, så finns möjligheten att ett antal mx kan kvarligga vilka inte kan fullborda/klyva varandra, mx vilka på det sättet kan vara eviga, vilket strider mot T2, så:

mx kan fullborda sig själva, genom att sönderfalla, till mv (igen).

mx vilka inte kan absorbera mer mv, stöter undan mv, vid rörelse, vilket definierar en annan form av rymd-/rum-rörelse än genom E-kontraktioner. Ytterligare en annan form av rumrörelse definieras av mx om de kan attrahera mv, vilket de principiellt kan om de kan attrahera andra mx, eftersom dessa mx består av mv, med vilket det är absurt anta mx inte kunna attrahera (rena) mv.* Och att mx kan attrahera andra mx är ett evident faktum, annars skulle alla x(={mx}) vara likt lösan sand. Om nu inte mx-”krokar” håller ihop x, vilket förstås kan vara fallet, men inte endast. För mx-”krokar” kan inte förklara attraktion mellan mx på (lite) avstånd från varandra:

mx kan attrahera varandra (på avstånd från varandra, utan sammanbindande/sammanhållande mx-”krokar”).

En möjlighet givet att mv kan stötas undan, är att stänga in rum i en kammare genom vars väggar inga mv kan sippra, eller i alla fall inte tillräckligt kan sippra (igenom), och sedan komprimera detta rum (med en kolv). Ut-fallet av det är mx, vid tillräcklig (kompressions)kraft, precis som utfallet är mx vid E-kontraktioner. Även om det kanske är omöjligt att uppnå tillräcklig kraft (då motsvarande den i E-kontraktioner), eller det för den delen kanske inte finns ett tillräckligt kompakt material, vilket inte tillräckligt inte släpper igenom mv; Det kan frågas hur E-kontraktioner motsvarande kan komprimera rum. Det enkla svaret är de kan det, måste kunna det, annars skulle helt enkelt inga mx/x existera (givet denna E-teori). Det mer specifika svaret ligger väl i att det är frågan om oerhört stora/väldiga fenomen (om än lokala; T2), inbegripande väldiga krafter.

Pressas ett kluster av mx samman, så tenderar en stötrörelse att expandera detta kluster av mx igen, till ett nor-malt (jämvikts)densitetsläge. Och expanderas ett kluster av mx på något sätt, så tenderar attraktionskraften hos mx att föra ihop detta kluster av mx igen.

mx ”hoppar” alltså (t2), vilket betyder att ett ”hoppande” mx blott (superpositionellt) dyker upp i ett mx’ (om mx gör det), och att mx på så sätt stöter till mx’. Det principiellt mest rimliga är att det stötta mx’ ”hoppar” obetingat stokastiskt efter en stöt. Och detta eftersom en centralpunkt i mx så att säga kan dyka upp var som helst i mx’ (särskilt i en kant), och med det stöter mx’ åt vilket håll som helst, eller om mx dyker upp helt täckande mx’, vilket principiellt sker om mx är minsta volymer, i vilket fall mx’ (och/eller mx, givet icke-absorbativitet, att mx och mx’ inte kan fusionera) som enda möjlighet, utan annat antagande, har att ”hoppa” obetingat stokastiskt. Detta strider dock mot den ”empiriska” uppfattningen att det existerar mer bestämda rörelseriktningar, så mx måste i enlighet med ”empirin” ”överlämna” åtminstone en approximativ rörelseriktningsinformation, betingad av mx rörelse-/”hopp”-riktning, till mx’. Detta vilket parentetiskt sagt talar för en kontinuerlig rörelse, att mx inte ”hoppar” in i mx’, utan i en kontinuerlig rörelse åker in i mx’, och på så sätt styr den riktning mx’ tar som stött av mx. Vilket för tillbaka till att en rörelse är i ett infinit antal positioner i minsta rörelse, vilket blott bara är absurt, och då strikt i enlighet med T2 betyder att x:et som rör sig är E:

Ett mx vilket ”hoppar” in i ett mx’ överlämnar information till mx’ rörande i vilken riktning mx’ ska ”hoppa”.

x={mx} är givet det föregående endast det. x kan endast förändras, annat än strukturellt (omformning av mx-klustret), om mx exogent ifrån tillförs x, särskilt genom en mx-skapelse (en rumskontraktion (motsvarande eller varande en E-kontraktion)), eller mx fråndras x, särskilt genom en fullbordan av mx. Vilket verifierar Up’’; Antas Up’’ inte gälla, så frångås den E-teoretiska grunden.

Vad gäller superklonade mx (ett unikt mx mångfaldigat), så kan det givetvis inte förekomma i enlighet med denna E-teori, utan det existerar olika mx, från varandra separata mx, om det existerar några mx.

Vad gäller superpositionella mx (varandra överlagrade mx, i samma position, ”punkt”), så existerar det, E-teoretiskt, mest rimligt, endast momentant när mx i enlighet med ovan ”hoppar” in i varandra, och stöter till varandra; Detta hur mx stöter till varandra, hur det ”stötta” och det ”stötande” mx ”hoppar” efter en stöt, och vad det innebär för en vidare rörelse, särskilt i ett kluster av mx, kan givetvis utvecklas vidare, vilket dock blir för mycket ren fysik, så det lämnas här därhän (se vidare avsnittet: Lite mer om E-teoretiska x).

---

* Detta definierar att själva rummet kan attraheras, ”krökas”, runt attraherande objekt, en (rum)”ström” vilken måhända även kan påverka, stöta med sig, x-objekt vilka befinner sig i ”strömmen”, så att dessa x då påverkas på två sätt av ett dem attraherande objekt.

Slutord

Det föregående definierar en Värld väsensskild från dagens konventionella Världssyn, nämligen den Einsteinska,* och den E-teoretiska Världen ska väl mest ses som en rationell referens, även om den (för en rationell) måste hävdas framstå som högst intuitiv. Det enda som verkligen förbryllar är rörelsebegreppet, det är då ointuitivt om en rörelse så ses gå genom alla positioner eller inte. Det rationella, E-teoretiska, är då det senare, att mx ”hoppar” (t2). Är det verkliga svaret att det inte existerar någon rörelse? Nej, det existerar uppenbart rörelse, till exempel en arms rörelse, den rörelsen kan knappast vara en hallucination. Kunde det fås till att kontinuerlig rörelse går genom ett finit antal positioner, skulle problemet vara löst. Men det förefaller platt inte vara möjligt.

För, tag ett finit antal utspridda positioner. Mellan dem kan iterativt nya positioner definieras, vilka kortar ned avstånden mellan positionerna, tills ytterst minsta avstånd, dp, råder mellan positionerna. Ytterligare definition av en position i dessa dp, definierar att dp=p för att sträckan mellan alla positioner ska vara kontinuerlig, och sträckan bestå av ett finit antal positioner. Utsträckta positioner? Intuitionen säger nej, en utsträckning består intuitivt åtminstone av fler positioner än en, särskilt en position i mitten, mellan ändpositionerna på sträckan. En utsträckt position innebär vidare att något när det kommer ned i det minsta, endast kan placeras på ett sätt, hur det än placeras. En osynlig hand styr så att säga till exempel vasen i rätt position. Vilket ställer frågan varför en position dp är där den är, varför är den inte till exempel halva dp lite förskjutet till höger? Ett halvt dp vilket dessutom inte existerar, per definition av dp som en minsta sträcka. Men dp kan intuitivt flyttas på (intuitivt ett halvt dp, även om det då per definition av dp inte är möjligt), vilket betyder att dp-lägena kan vara olika beroende på hur ett första dp är beläget, utifrån vilket alla andra dp är bestämda. Nej, det enda rimliga förefaller vara att en kontinuerlig sträcka definierar ett infinit antal positioner (och att särskilt ett dp kan börja i vilken som helst av dessa positioner; Särskilt då i något av de ∞' antal positioner ett dp, i enlighet med t1, består av), vilket då rationellt (E-teoretiskt) för till att mx måste "hoppa" (t2).

---

* Vilken simpliciter inte råder, givet T1/T2, eftersom denna einsteinska syn definierar ett avgränsat (finit) Universum, om än expanderande (åtminstone i dagsläget enligt denna syn), vilket betyder att denna syn definierar Intet existera bortom Universum, Universum spänner så att säga ut ett utrymme ("rumtiden") i Intet enligt denna syn, ett utrymme då omgivet av Intet, vilket självklart inte kan gälla, givet T1/T2 (se vidare avsnittet: Albert Einsteins relativitetsteorier (1905–1915)).

Tillägg av Lp, primärt

Lp (lika fördelningsprincipen) definieras:

Lp) [x'~y']=[x~y], där ~ definierar tillämpligt relationstecken.

Lp definierar att ett förhållande, en relation (mellan x och y) inte förändras om argumenten/variablerna förändras lika (definierat av '). Vilket givet E-teorin till exempel betyder att en relation mellan två mx inte förändras om ett mx "läggs till" respektive mx. Men givet att mx äger attraktion, så förändras särskilt relationen mellan de två initiala mx genom den attraktionspåverkan de utsätts för av de "tillagda" mx. Så Lp gäller E-teoretiskt inte givet att mx äger attraktionskraft (fallet då mx "tas bort" från en relation mellan mx kan behandlas på liknande sätt, och fallet då mx inte äger attraktionskraft är inte mycket att reflektera över, eftersom det inte gäller i enlighet med "empirin"); Även mer abstrakt, finns det ens något fall då Lp är rationellt? Förändras inte alltid en relation om något i enlighet med Lp läggs till eller dras ifrån denna relation? Även säg 100 cm, 100=100 (givet Ip), om säg x cm läggs till eller dras ifrån denna relation: 100±x=100±x, är inte den ursprungliga relationen (100=100) då förändrad? Ja, det är den evident, även om identitet (i enlighet med Up'') för själva uttrycket kan hävdas bestå, så är det de facto frågan om en förändrad relation, med vilket frågan genast inställer sig om en analys utan vidare kan gå från den ena relationen till den andra i enlighet med Lp? Nej, ganska självklart inte, utan intuitionen måste vara med och tolka de resultat vilka följer på antaganden av principer, vilket kan exemplifieras med just Lp, givet den rationella grunden (primärt då Up). Lp som givet denna grund kraftigt förenklar analys, och många gånger inte för fel, men andra gånger gör det, antag till exempel:

$E\neq\infty^*$:

$E+E+\infty^*\neq\infty^*+E+\infty^*$; Lp.

Ett tillägg på detta sätt är självfallet ren abstraktion (något blott tänkt), med vilket manipulation av detta uttryck också handlar om ren abstraktion, och rent abstrakt är det per se inget problem med att anta något, men om det har med verkligheten (bortom det rent abstrakta) att skaffa ligger förstås bortom all möjlig bedömning. Hursomhelst, antas för det vidare, då rent abstrakt:

Termer kan i enlighet med Up' unifieras till platser (i vilka det unifierbara befinner sig) i satser efter behag:

$E+\infty^*\neq E+\infty^*$; Up':

$E=\infty^*$; Kp.

Nära nog T2 på en gång, men utan bevis av kontinuitet, så för det antag vidare att:

d[p,p')≠d[p,p']; d[p,p'),d[p,p']∈E:

d[p,p')+p'≠d[p,p']+p'; Lp:

d[p,p']≠d[p,p']; Up':

t1) d[p,p')=d[p,p']; Kp.

t1 som vidare mer rigoröst bevisar att E är gränslös, till exempel genom följande antagande:

d[p,p')∈E:

d[p,p']∈E; t1.

En gräns (p') antaget inte tillhörig E, tillhör alltså E, med vilket T2 är bevisat.

Även T1 kan lätt bevisas med hjälp av Lp:

För Intet gäller per definition:

$x \notin$ Intet; x=[åtminstone en egenskap]:

$x+x \notin$ Intet+x; Lp:

$x \notin x$; Up':

T1 giltigt; Kp (definitionen av Intet för till en kontradiktion, vilket i enlighet med Kp betyder att Intet inte kan existera).

Och detta givetvis också givet att Intet som egenskapslöshet inte tillför x något, utan att Intet+x=x, motsvarande att 0+x=x, men förstås i än strängare mening, eftersom 0 principiellt är något (med egenskap(er)), vilket Intet alltså inte är (per definition); Ja, kontradiktionen utfaller även om Intet antas tillhöra x (Intet$\in$x), ett väldigt specifikt antagande dock, svårt att motivera. Och givet att utfallet av det är att Intet inte existerar, hursomhelst ett falskt antagande; Vilket inte hindrar konventionell logik från att ändå anta att Intet$\in$x, även om konventionell logik kallar Intet för Den tomma mängden, en per definition elementlös mängd, vilket definierar Intet om element=egenskap, vilket gäller, simpliciter eftersom element äger/är egenskaper, annars är element ju Intet. Så [Den tomma mängden]=Intet per definition, och ska med det förstås förkastas som begrepp givet T1. Och eventuellt ersättas med 0, i meningen variabelt tomrum, eftersom det är en intuitiv tolkning vilken kan göras av elementlös mängd, det som återstår när elementen plockats bort.

Även Up'' kan mer direkt/metodologiskt analyseras givet Lp, antag:

$x \neq \{x'\}$:

$x+x \neq \{x'\}+x$; Lp:

1) $x \neq x$; $\{x'\} \in x$, Up':

Up'' giltig.

2) $x \neq \{x'\}+R$; $R=(x \cup \{x'\})-(x \cap \{x'\})$, Up':

R är det x och {x'} inte äger gemensamt, tillhörande x respektive {x'}:

$x+x+\{x'\} \neq \{x'\}+R+x+\{x'\}$; Lp:

$x+\{x'\} \neq x+\{x'\}$; Up'(; $R \in x+\{x'\}$):

Up'' giltig; Kp.

3) $x \neq \{x'\}$; $x \in \{x'\}$, Up':

$x=\{x'\} \pm q$:

Up'' giltig; T1 (att q varken kan uppkomma ur eller försvinna i det icke-existerande Intet (givet oförändrat $\{x'\}$)).

Med Lp är det även lätt att visa att alla $x \in E$ är finita, antag inte:

$x \neq E$; $x \geq \infty^*$:

$x+E \neq E+E$; Lp:

$E \neq E$; Up', $x \in E$:

I) $x < \infty^*$; Kp.

Antag mer allmänt:

$x \neq E$:

$x+E \neq E+E$; Lp:

$E \neq E$; Up', $x \in E$:

$x=E$; Kp.

Alla x är sålunda identiskt E, vilket är intuitivt givet T1, eftersom det givet T1 (rationellt) givetvis inte kan uppkomma några x ur Intet, utan de måste uppkomma ur E (genom E-kontraktioner), vara latenser/immanenser i E. De x vilka kan materialiseras i E, måste givet T1 vara (latenta) möjligheter i E (vara ett med E), vilka när de väl materialiserats är finita (materiella existenser) i enlighet med I(/T2).

Men så antag:

$x \neq x'$:

$x+E \neq x'+E$; Lp:

$E \neq E$; Up'; $x,x' \in E$:

$x=x'$; Kp.*

Vilket gäller för rationella superpositionaliteter, men inte generellt, måhända kan det gälla för mx, alltså att mx (bortsett från position) är identiska storheter, vilket allmänt dock inte behöver gälla. Dock kan mx, om de är olika storheter, vid större magnitud inte direkt fullbordas vid sönderfall (vid avsöndring av mv), utan större mx är vid sönderfall fortsatt stabila tills de når en minsta storlek vid vilken de fullbordas om de sönderfaller. För annars kan mx bestående av samma mängd mv i ena fallet vara stabilt och i andra fallet vara instabilt och fullbordas, vilket strider mot Up:s anda, vilken definierar att materiellt samma sak inte kan vara olika, annat än till position.

Eller antag att y och z kan vara olika även om de äger ett kluster ($\{x\}$) av gemensamma egenskaper:

$y \neq z$; $y=\{x\}'+\{x\}$, $z=\{x\}''+\{x\}$:

$y+y+z \neq z+y+z$; Lp:

$y+z \neq y+z$; Up'.

Vilket givet Kp då definierat att det kan y och z inte, men nog kan olika x enligt erfarenheten vara olika trots att de äger ett kluster gemensamma egenskaper, tänker särskilt på siamesiska tvillingar.

Nyttjande av Lp definierar sålunda både sant och falskt, och måste med det förstås vid eventuellt nyttjande nyttjas med största omsorg. En omsorg som i analogi även måste föreligga om någon annan princip skulle vilja antas, utöver den rationella grundens principer: Principer kan inte tas för givna, utöver den rationella grundens principer, ja, även dom *kan* ifrågasättas, även om det ska mycket till för det.

Det fullständighetsteorem som bevisas i avsnittet: Den rationella grunden, är även lätt att bevisa med hjälp av Lp:

$x^*|x \notin X$ per framledning, utifrån $x \in X$, men $x^* \in X$ likafullt:

$x^*|x+x+x' \notin X+x+x'$; Lp, $X=x^*+x+x'$:

$X \notin X$; Up':

$x^*|x \in X$; Kp.

x* måste sålunda tillhöra X per framledning, om nu inte x* är antaget som axiom.

---

* Detta kan även tolkas som ett bevis av Negationen, se vidare avsnittet Negationen.

Lite mer om E-teoretiska x

Givet t2 ”hoppar” då mx, och stannar där de ”landat”, om de inte återigen stöts till eller attraheras, av andra mx.

Attraktion definierar ”naturligt” attraktion (linjärt) ske i riktning mot det/de attraherande mx.

Av mx’ ”stötta” mx – mx’ ”hoppar” in i mx – ”hoppar” någorlunda i mx’ stöt-/”hopp”-riktning för existens av mer bestämd rörelse.

De $mx \in x = \{mx\}$ vilka exogent ifrån (av mx’) stöts till eller attraheras startar en ”framåtrörelse” (Fr) i x, definierad av alla succesiva stötar mellan stötande och stötta mx i x. De stötande $mx(\in x)$ definierar en ”trög rörelse” (Tr) förutsatt att de ”hoppar” obetingat stokastiskt efter sin stöt på något (stött) $mx(\in x)$. Övriga $mx \in x$ inte inblandade i några stötar definierar en residual ”styrrörelse” (Sr), Tr antas ingå i Sr:

$x = Fr + Sr;\ Tr \in Sr.$

För det första måste Fr vara tillräckligt kraftig för att x ska börja röra sig, på grund av Fr. Fr:s attraktionskraft måste så att säga övervinna Sr:s tillbakahållande attraktionskraft, och dra med sig Sr. Förutsatt att Fr är tillräckligt kraftig och x börjar röra sig, på grund av Fr, så är det Sr i förhållande till Fr som styr den riktning x tar. Sr vrider så att säga Fr åt olika håll, beroende på hur Sr är beläget i förhållandet till Fr. Om Fr är för stark, Fr inte ”orkar” dra med sig Sr, eller ekvivalent Sr inte ”orkar” hålla sig kvar vid Fr, hålla kvar Fr vid sig, så slits x sönder, Fr far ifrån Sr, kanske dragande med sig delar av Sr.

Attraktion är förstås ett ständigt fenomen i ett större kluster av x (givet existens av mx-attraktion), så det är inte så konstigt att särskilt partiklar ständigt kan äga rörelse. Men kommer mx=mx’ så att så att säga för långt bort från andra mx, mx-kluster (med vilket mx’ förstås inte heller kan stötas), så stannar mx’, alltså om mx’ inte längre attraheras av några mx, mx-kluster.

En reflektion i kontexten är att partikelkanoner (på Jorden), särskilt i det så kallade Dubbelspaltexperimentet, inte kan skjuta enstaka mx, de skulle utanför kanonen direkt börja ”falla” (attraheras) mot marken. Utan kanonen måste (E-teoretiskt) skjuta kluster av mx, särskilt en foton måste vara ett kluster av mx. Ett kluster knappast omfattande särskilt många mx, med vilket en Fr-rörelse i enlighet med det föregående inte torde vara särskilt rätlinjig. Utan kanonen så att säga sprida skotten. Vilket är i enlighet med observationen att ett skuggmönster av spalterna (kallat interferensmönster) uppstår på en skiva bakom dem, särskilt när en foton i taget skjuts genom spalterna.*

Inne på fysiska frågor, så definierar rekonstaterat Fysiken partiklar även kunna vara (materie)vågor. Vilket kan tolkas vara ett superklonfenomen (i strid mot Up/Up'), särskilt ett i vilket den ena superklonen är icke-existerande när den andra existerar. En annan tolkning är rekonstaterat att det är frågan om ett superpositionellt fenomen, där partikeln och vågen emellanåt kan separera (vilket dock förefaller mindre troligt eftersom endast partikeln ("empiriskt") kan observeras; Vågen "observeras" indirekt, uttolkas existera, utan att direkt kunna observeras). Ytterligare en annan tolkning är att partikeln helt enkelt kan ändra form, särskilt under rörelse, från partikel kan smetas ut till våg, för att sedan återgå till partikel igen.

Inne på så kallat kvantmekaniska fenomen, så definierar E-teorin superpositionalitet åtminstone kunna föreligga momentant, när mx "hoppar" in i varandra. E-teorin definierar även att mx på väldigt långa avstånd från mx kan påverka andra mx , förstås genom mx-attraktionen, osannolikt varandra, på en och samma gång, om attraktionskraften sänds ut intervallvis, är attraktionskraften däremot ständig "påslagen" (åt alla håll), så påverkar mx varandra (på en och samma gång, då på kanske väldiga avstånd (från varandra)), ett fenomen vilket finns definierat i kvantmekaniken. Ett annat fenomen kvantmekaniken definierar är att partiklar kan rotera åt olika håll, samtidigt. E-teoretiskt förefaller det kontradiktoriskt (stå i strid mot Kp/Ip): [R∈mx]=[R'∈mx], där R definierar rotation åt ett håll, och R' rotation åt ett annat håll för mx. Däremot kan E-teoretiskt särskilt två mx tänkas rotera kring varandra, med R respektive R' för respektive mx. En rotation driven av attraktionen respektive mx äger, vilken också håller ihop de två mx:en (kommer mx för nära varandra, så stöts de ut i sina respektive banor igen).** Det kan även antas att mx "hoppar" lite slumpmässigt efter att ha blivit stött av (särskilt) *ett* annat mx, alltså "lite" slumpmässigt, inte obetingat stokastiskt, utan åtminstone någorlunda i riktning av det stötande mx "hopp"-riktning, annars skulle rekonstaterat ingen mer bestämd rörelse existera. Detta vilket någorlunda överensstämmer med vad kvantmekaniken definierar, nämligen att en partikel endast med viss sannolikhet är i viss position. Så E-teorin utesluter följaktligen inte helt existensen av kvantmekaniska fenomen, sådana dock mer en "empirisk" fråga än en strikt E-teoretisk.

Mer klassiskt definieras rättfram egenvikt av antalet mv∈mx (attraktionsvikt (eller g-vikt) av hur många mx' som attraherar mx, en attraktion vilken förstås kan komma från många håll, förstås komplicerande begreppet). Densitet av antalet mx per x normalt (i jämvikt). Övertryck (ojämvikt) av "för många" mx per x, så att stötar (mellan mx) tenderar att expandera x. Undertryck (ojämvikt) av "för få" mx per x, så att attraktionen tenderar att kontraktera x. Temperatur av mx-rörelse. Storlek, särskilt av ett mx-klusters omfång, av en norm; Till exempel en pinne, med vilken ett mx-kluster till exempel kan uppmätas vara tre pinnar långt.

---

* Detta definierar rörelse på ett helt annat sätt än konventionellt, där det hävdas att ett x kan röra sig i evighet om det inte stoppas, minsta puff/kraft kan initiera oändlig (ackumulerad) rörelse/kraft, vilket då inte gäller E-teoretiskt, utan en x-rörelse stannar, om inte x återigen stöts till eller attraheras. Tilläggas kan att de flesta rörelser i ett

kluster av x, både är Fr-rörelse och attraktionsrörelse (som per se kan initiera Fr-rörelse), en attraktionsrörelse vilken kan motverka eller förstärka en Fr-rörelse, beroende på varifrån attraktionen kommer.

** Tre mx cirkulerande runt varandra skulle förr eller senare krocka med varandra (det hela inte vara stabilt), men ett tredje mx (eller eventuellt någon större partikel bestående av åtminstone två mx) kan antas cirkulera runt dessa två mx ifråga, vilka kan definieras utgöra en partikel, en enhet, runt vilken då det tredje mx:et cirkulerar. Detta vilket förstås vidare kan utvecklas.

0 och indirekt bevis av T1

Givet T2 är egentligen det enda kvarvarande begreppet för 0 icke-utsträckning (utan position):

0=0*; 0*=[icke-utsträckning utan position].

Antag inte, förutsatt Lp, det alltså problematiska Lp, även om det i kontexten handlar om väldig abstraktion, i vilken måhända Lp kan antas utan att det för fel, resultaten får helt enkelt intuitivt tolkas: Är de intuitiva, och kan antas vara rationella, eller inte:

0≠0*:

0+E≠0*+E; Lp:

E≠E; Up’; 0,0*∈E:

0=0*; Kp.

Antag vidare:

0*≠E:

0*+E≠E+E; Lp:

E≠E; Up’:

0*=E; Kp.

Vilket är intuitivt, att 0=0* så att säga spänner ut E=∞*, att 0=0* så att säga existerar överallt och ingenstans (som positionslöst).

Antag vidare:

E'≠E:

E'+E≠E+E; Lp:

E≠E; Up'; E'∈E; T2:

E'=E; Kp:

0*'=0*.

E' (icke-E) lägger (adderar) i enlighet med detta inget till E (läggs något (icke-E) till E, så adderar det inget till E), vilket för att verkligen gälla (0*≠0' (se T2'')), definierar:

A) x±0*=x.*

Vilket definierar 0* vara en dualitet, vilket talar för att 0 ska definieras vara (idempotent) tomrum (≠E), för distinktionens skull.

Nåväl, givet A, antag vidare:

x'=E-x:

x'=0*-x:

IEp) x'=-x (icke-x är identiskt exklusive x, vilket är intuitivt):

x''=-x'; Lp:

Dl) x''=x; x=E-x'=0*-x'=-x'.

-x'=x:

Dl') --x=x; IEp.

Dl respektive Dl' definierar en väldigt inskränkt form av ”Dubbla negationens lag”.

Antag vidare:

x=p-[p:s position]:

x=p+p'; IEp, p=[p:s position]:

x=E=0*.

Exklusion av p:s position från p definierar som förväntat 0*=[icke-utsträckning (utan position)].

Vidare, om 0*:s icke-utsträckning exkluderas från 0*, så kan Intet förväntas definieras:

Intet=0*-[0*:s icke-utsträckning]:

Intet=0*+0*'; IEp, 0*=[0*:s icke-utsträckning]:

Intet=0*+0*=0*; Up'.

Nej, Intet utföll sålunda inte, utan analysen återvände så att säga (tautologiskt) till utgångspunkten, nämligen då 0*, analysen har så att säga nått botten med 0*, 0* är det principiellt minsta (sett som icke-utsträckning allena):

T1 är giltigt.

---

* Eller mer allmänt så tillför 0=0*=E aldrig något till en analys, hur 0 så att säga än behandlas, så är det fortsatt endast frågan om 0:

x0=0, 0x=0, 0/x=0, x/0=0 (0/0=0), x^0=0, 0^x=0, etcetera.

Om 0 definieras vara tomrum ≠E, så bör det förstås i enlighet med detta vara idempotent (hur det/0 än "behandlas", så är det fortsatt 0).

Albert Einsteins relativitetsteorier (1905–1915)

Eftersom den Värld E-teorin definierar diametralt skiljer sig från den i dagsläget vedertagna, nämligen den einsteinska, så kan det vara värt att något mer ingående se på den einsteinska Världsbilden:

Om en boll (på Jorden) med samma kraft (från samma avstånd) kastas förbi ett mätinstrument (MI), så uppmäts ingen skillnad i bollens hastighet förbi (eller genom) MI beroende på från vilket håll bollen kastas förbi MI. Detta förutsatt att MI är stilla, att MI inte rör sig mot eller bort från bollen, MI kanske sitter på en påle nedstucken i marken, eller kanske hålls av någon som står (helt) stilla, och då med MI mäter hastigheten på bollen som kastas förbi denne. Detta är evident, håller alla med om, rätt upp och ned, inga konstigheter. Och det gäller eftersom bollen så att säga är fullständigt klistrad i Jordens attraktionsfält, g-fält (vilket givet E-teorin emanerar ur alla mx som bygger/strukturerar/konstruerar Jorden).

Experiment* visar att fotoner(/ljus/ljuspartiklar) vilka ”kastas” förbi ett (på Jorden) stilla MI, precis som föregående boll, äger precis samma hastighet fullständigt oberoende av från vilket håll fotonerna ”kastas” förbi MI. Vilket då motsvarande vad som gäller för bollen kan förklaras av att fotonerna (oberoende av varifrån de kommer, särskilt förstås från Solen) är fullständigt klistrade i Jordens g-fält. Vilket rationellt är den raka och enkla förklaringen till resultatet för experimenten ifråga.

Om det antas att fotoner *inte* fullständigt klistras av Jordens g-fält, måste icke-variationen uppmätt av nämnda experiment förklaras på annat sätt: Förutsatt att fotonerna *överhuvudtaget* inte är klistrade av Jordens g-fält, så gäller följande förklaringsalternativ:

1) Ingen rörelse överhuvudtaget förekommer (ljus och allt annat är helt stilla).

2) Endast ljuset(/fotonerna) rör sig, allt annat är stilla (ljuset lyser över en stilla, orörlig värld).

3) Allt rör sig med c i samma riktning (alltså pastorn precis som rymdraketen eller planeten).

4) Allt är ljus, vilket (med c) rör sig i samma riktning (pastorn, rymdraketen och planeten *är* ljus).

Einstein, hur han än såg på detta med om fotonerna överhuvudtaget inte är klistrade av Jordens g-fält eller delvis är klistrade av Jordens g-fält (han kan definitivt inte ha sett fotonerna vara fullständigt klistrade av Jordens g-fält, för då tänkte han fullständigt irrationellt i enlighet med det föregående), utgick från alternativ 4 i sin definition av sina så kallade relativitetsteorier (den speciella respektive allmänna relativitetsteorin). Och förutsatte Intets existens (alltså i strid mot T1, ett fundallogiskt teorem Einstein dock, givetvis, inte kände till), vilket ger lite olika möjligheter. En är att ljuset ur Intet börjar sprida sig, tränga ut Intet (Big-Bang-teorin). Universum så att säga är en ljusmask (strängmollusk, se vidare nedan) vilken börjar ringla fram ur Intet, och skapa (tränga ut) gångar i det; Intet är ”myllan” i(/ur) vilken Universum springer, och i vilken Universum tränger ut gångar (i princip som masken i jorden). Dessa gångar definierar det Einstein kallar rumtiden, en rumtid vilken givetvis inte existerar, förutsatt T1. Utan blott är flammande ljus i E, sett som fenomen i E.

Vad ska mer sägas? Ja, om relativa rörelser ändå definieras, illusoriskt, eftersom Allt alltså är ljus vilket med c rör sig i ljusets riktning (4), så definierar Einstein att tiden dras ut, går långsammare, om x (fiktivt) rör sig fortare än c (h|x>c, där h definierar x fiktiva hastighet), vilket Einstein kallar tidsdilatation, omvänt kan kallas tidskontraktion (om h|x<c), ett begrepp vilket Einstein dock inte begagnar (Einstein definierar detta relativt, mellan x, vill inte definiera h|x>c, trots att det alltså är frågan om rent fiktiv definition givet 4).

Mer rigoröst, så definierar Einstein att t'=th/c, vilket då definierar att t' (den fiktiva tiden) ökar, blir längre (större) om h (den fiktiva rörelsen) ökar (och vice versa), t definierar den faktiska tiden, och c då den faktiska rörelsen (givet 4). Rent teoretiskt, är det faktiskt mer rationellt att definiera t'=tc/h, alltså att t' (den fiktiva tiden) går fortare (minskar) om h ökar, för att x inte ska komma fram före sig själv.

Det är särskilt givet T1(/T2) inte särskilt fruktbart att vidare utveckla Einsteins teorier. Så inte heller med tanke på 4, eftersom något mer absurt än 4 faktiskt får letas efter. Inga observationer i världen kan ändra på det (givet den "empiri" undertecknad upplever).

Men, för att ändå utveckla lite (mer utvecklas i Fundallogik), mest kanske för att visa på hur det mest absurda, genom formelspråk, ändå kan förefalla att definiera något vettigt (hur formelspråk kan lura kanske även det mest rationella sinne, vilket även N-logiken måste hävdas vara ett exempel på, se vidare nästa avsnitt):

Givet Einsteins definition att t'c=th, så gäller att:

$T=t'c^2/h$; $T=tc$.

Där T simpliciter är en ljusstråle, eller geodet som det kallas, en bana:

$mT=mt'c^2/h$.

mT ("impulsen") definierar det Einstein kallar "bezugsmolluske", en strängmollusk, en massa (m, vilken givet 4 är mer eller mindre kompakt ljus, förutsatt att det går att göra (existerar) distinktion mellan m) längs sin bana (T):**

$mTh/t'=mc^2$:

$E=mc^2$; $E=mhhT/t'h=\mathbf{p}h$; $\mathbf{p}=mh$, $t'h=T$.

p definierar den "klassiska" rörelsemängden, vilken sålunda "relativistiskt" varierar beroende på h. Hursomhelst, definierar *E* energi, och en världsberömd formel är med detta definierad; Vilken även kan skrivas $\mathbf{p}=\gamma mc^2$;

γ=1/h, för att mer motsvara hur det ”relativistiskt” definieras. Detta vilket alltså är fullständigt nonsens, särskilt givet T1; Att x={mx} är en ”energi” är ganska givet, särskilt när det ses till en fullbordan av mx, eller skapelse, men ljushastigheten per se har inte det minsta med det att göra.

---

* Se till exempel (särskilt tabellen i slutet): https://en.wikipedia.org/wiki/Michelson–Morley_experiment

Önskas relativt c=c* explicit uppmätas är kanske ett möjligt experiment en roterande arm vars ytterände, med ett MI, roterar in i en ljusstråle (lämpligen kanske en laserstråle). Ett MI med två sensorer, S1 och S2, med ett avstånd mellan S1 och S2. S1 registrerar tidpunkten när armen/MI roterar in i ljusstrålen, och ljusstrålen (”avklippt” när armen roterar ur ljusstrålen) börjar fara genom MI, och S2 registrerar tidpunkten när (den ”avklippta”) ljusstrålen börjar lämna MI. En tidsskillnad vilken definierar hastigheten c* för ljuset. Ett c*, vilket – om MI(/armen) genom sin attraktionskraft inte påverkar ljusstrålens hastighet c, vilket knappast är fallet – varierar enligt följande:

c*=c±h, där h definierar den hastighet med vilken MI roterar in i ljusstrålen, och c då definierar ljusets hastighet i ljusstrålen;

c+h uppmäts (hypotetiskt) när armen roterar mot ljusstrålens färdriktning, och c-h när armen roterar med i ljusstrålens färdriktning; Och om c*≠c uppmäts, så vederläggs förstås Einstein explicit, inte endast implicit genom att c* inte uppmäts av stilla(stående) MI, som då i nämnda experiment, förutsatt att fotoner är fullständigt klistrade i Jordens g-fält.

** Strikt matematiskt existerar (dynamiskt) hela strängmollusken/ljusmasken (mT) i ett och samma nu, alltså från eventuellt uppkomst-t över alla mellan-t till eventuellt fullbordans-t (vilket relativitetsteorierna (strikt) också ser vara giltigt i empirin), evident i strid mot den ”empiriska” erfarenheten, vilken upplever ett t, vilket sedan övergår i ett annat t, vilket vidare övergår i ytterligare ett annat t, etcetera. Nuet är ett mt, inte ett mT, som då relativitetsteorierna (strikt) vill få det till, definierar nuet vara.

Negationen

Och lite utvecklat från den

Negationen definieras i till exempel ”Language ..” sidan 68: ”Given any sentence P of FOL (atomic or complex), there is another sentence ¬P. ”Principia ..” skriver sidan 97: If p is an elementary proposition, ~p is an elementary proposition (✻1.7). Eller med andra ord: Om x är en proposition, så är y(=icke-x) det också, vilket i enlighet med det föregående antingen kan definieras med = eller med ⇒:

N’) x=(/⇒)y.

Allmänt, vad säger att detta gäller, att y direkt/omedelbart (”superpositionellt”)* följer på x? Ett partikulärt y. Allmänt är det väl snarare så att y=icke-x definierar *alla* y vilka inte är x, att:

y=E-x.

Vilket förstås definierar en massa y, givet ett någorlunda omfattande E. Men N’-logikerna vill alltså ha det till att ett partikulärt y∈E-x direkt utfaller givet ett x. Nej, ett sådant partikulärt y kan utan vidare konstateras aldrig vara direkt givet, utan det (y) måste *definieras*, om det definieras. Detta även om tanken i vissa fall, av en eller annan anledning (språklig konvention snarast), ganska osökt söker sig till visst (partikulärt) y, givet ett x. Men det är *tanken* som gör denna koppling, *inte* något externt, exogent, vilket N’ principiellt vill få det till att vara frågan om, alltså att det är något externt, exogent vilket (”superpositionellt”) bestämmer y, givet x:

N’ är irrationellt (som generellt giltig princip, som generellt giltigt axiom).

Med detta konstaterande skulle det kunna nöjas. Det gör direkt så kallad Klassisk logik, och så kallad Intuitionistisk logik, irrationell, den senare vilken mer strängt generellt håller sig till N’ (vilket särskilt definierar ”Lagen om det uteslutna tredje” inte vara en generellt giltig princip, även till exempel ”Dubbla negationens lag” är inte en generellt giltig princip blott givet N’, vilket är evident givet det kommande), den förra vilken generellt menar att också x är exogent bestämt givet y, att N’ underförstått definierar att också y (negationen till x) direkt pekar (tillbaka) på x (y=(/⇒)x; Negeras negationen till x, nämligen då y, så definierar det x, se vidare nedan):

N’’) x ⇔ y.

Vilket likaväl kan definieras:

N) x ↔ y.

I andemeningen att antingen gäller x, eller så gäller y, både x och y kan inte gälla på en och samma gång (i samma tidpunkt):

Gp) $(x \vee y)=(x \wedge y)'$ eller $(x \wedge y)'=(x \vee y)$.

Gp är "Lagen om det uteslutna tredje" ($x \vee y$ (LoT)) och "Motsägelselagen" ($(x \wedge y)'$ (Ml)) generaliserat.

För att lite utveckla Klassisk logik för upplysnings skull, så följer direkt givet N och Gp:

I) $x'=y$, $y'=x$ (icke-x=y respektive icke-y=x).

Substituera in detta i N:

$y' \leftrightarrow x'$:

$y''=x'$, $x''=y'$(; Gp):

$y''=y$, $x''=x$; I.

Vilket definierar "Dubbla negationens lag", vilken simpliciter då definierar att negationen av x definierar y och att negationen av y definierar x, för tillbaka till x.

Under villkor av ytterligare en princip, nämligen Tautologiprincipen:

Tp) $f(x)=x$.

Vilken till exempel definierar att $(x \wedge x)=x$ eller att $(x \vee x)=x$, där särskilt det symmetriskt omvända (som N-logiskt antas giltigt) är N-logiskt analytiskt nyttigt, alltså att till exempel $x=(x \wedge x)$ eller att $x=(x \vee x)$. Så kan oerhört mycket N-logik, eller då så kallad Klassisk logik, framledas, för att ta några exempel, för upplysnings skull:

Givet N, så gäller om x gäller (detta går även att definiera med $=(/\Rightarrow)$):

$x \rightarrow (x \leftrightarrow y)$ (eller givet LoT, så gäller givet x: $x \rightarrow (x \vee y)$ ("Eller-introducering")):

$x \rightarrow (y \rightarrow x)$ (eftersom $(x \leftrightarrow y) \rightarrow (y \rightarrow x)$, ett vanligt uppsatt "axiom" i Klassisk logik):

$(y \rightarrow x)=(y \rightarrow x)$; Tp:

$(y \rightarrow x)=(x' \rightarrow y')$; I (den så kallade Transpositionen).

Även ”De Morgans (två) lagar” är enkla att framleda särskilt givet I:

$(x' \vee y')=(y \vee x)=(x \wedge y)'$:

1) $(x' \vee y')=(x \wedge y)'$ (Gp igen).

$(x' \wedge y')=(y \wedge x)=(x \vee y)'$:

2) $(x' \wedge y')=(x \vee y)'$.

Här dök en komplikation lite osökt upp, nämligen lag 2, vilken strider mot Ml, vilket implicerar väldiga problem med/för den Klassiska logiken utan att gå vidare in på det.

Till sist en lite mer avancerad Klassisk logisk formel (en distributiv princip) för upplysnings skull:

$(x \to y)=(x \to y)$; N, Tp:

$(x \to (y \to y))=((x \to y) \to (x \to y))$; Tp:

$(x \to (y \to z))=((x \to y) \to (x \to z))$; z=y.

Givet en N-relation, så gäller i enlighet med I(/N; Gp) att z(=y’/x’) antingen är x eller y, vilket om z antas vara y definierar föregående formel. Vilken sålunda endast illusionsmässigt definierar det vara frågan om tre variabler, med vilket den Klassiska logiken kan konstateras mest vara ett trollerinummer, utan att gå vidare in på det.

---

* N’-logiskt är det bättre att säga att y exogent, externt bestämt är (direkt) givet, givet x, även om superpositionalitet principiellt definierar detsamma, men på ett för abstrakt, kliniskt sätt, för att mer uttalat definiera(/förklara) vad det (per definition) handlar om:^

Att x (superpositionellt) identiskt är y (x=(/⇒)y) implicerar inte direkt att y (superpositionellt) identiskt är x (y=(/⇒)x), vilket tvärtom kan tyckas intuitivt, och om så gäller direkt definierar N(/N’’). Nej, om så är fallet, symmetri gäller, måste (rekonstaterat) analyseras fram. Tag till exempel $x=(y \to x)$ och $(y \to x)=x$, om det första gäller som regel (”lag”), så behöver inte det andra gälla, eftersom y rent allmänt inte behöver föreligga, och regeln $y \to x$ sålunda inte behöver vara uppfylld, med vilket x förstås inte behöver gälla/föreligga. Om det första däremot antas de facto föreligga (x *råder*, med vilket då $y \to x$ råder enligt regeln), det första inte endast föreligger som regel, så gäller även det andra, de facto ($y \to x$ *råder*, med vilket förstås även x råder).

^ Platonism brukar det talas om i konventionell logik, och den mest grundläggande (givetvis *definierade*) platonismen i Klassiskt logik är (då) N, i intuitionistisk logik N’.

Avslutningsvis

N (Klassisk logik) definierar:

(x är falskt) $\rightarrow$ y

(y är falskt) $\rightarrow$ x

N’ (Intuitionistisk logik) definierar (mer strängt):

(x är falskt) $\rightarrow$ y

(y är falskt) $\rightarrow$?

Den rationella grunden definierar (ex ante, än mer strängt):

(x är falskt) $\rightarrow$?

((partikulärt) y är falskt) $\rightarrow$?

Och nog är det så att inget sant är givet bara av att något visas vara falskt (utan eventuellt för det måste en inskränkt kontext definieras, vilket förstås är precis vad Klassisk och Intuitionistisk logik gör, men detta då irrationellt, primärt då genom antagandet av, definitionen att N respektive N’ är platonistiskt, ex ante, givna, existerande, vilket de rationellt alltså inte är).

Den rationella empiriska grunden mer allmänt definierad

Att det existerar en erfarenhet är evident, särskilt en ”empirisk” erfarenhet, vilken tycks korrespondera mot en empiri, en (extern) verklighet, bortom den ”empiriska” erfarenheten, vilket implicerar tre möjligheter:

A) ”empiri” $\Rightarrow$ empiri

B1) ”empiri” $\Leftarrow$ empiri

B2) ”empiri” $\Leftrightarrow$ empiri

$\Rightarrow$ definierar att det är ”empirin” som skapar empirin (om ”empiri”, så empiri), med vilket det förstås inte är frågan om empiri, utan om ren tanke(erfarenhet).

$\Leftarrow$ definierar att det är empirin som skapar ”empirin” (med bättre eller sämre *korrespondens*).

$\Leftrightarrow$ definierar att både ”empiri” och empiri skapar empiri/”empiri”.

Hur veta om A eller B gäller? Ja, det handlar om argumentation, definition av en ståndpunkt, om att rada upp ett antal argument för det ena eller andra. Det är blott så, givet att A är en möjlighet. Och även om A på något sätt kategoriskt kunde uteslutas, så återstår frågan hur väl empirin avspeglas i (korresponderar mot) ”empirin”? En fråga vilken återigen handlar om att rada upp ett antal argument för den ena eller andra ståndpunkten (där extremerna är fullständig respektive obefintlig korrespondens). Och så är det alltid, argumenten, antagandena är det fundamentala. Antaganden vilka allmänt äger sin grund i erfarenheten, specifikt i den ”empiriska” erfarenheten.

Empiriska antaganden, antaganden om en empirisk verklighet, kan göras på grundval av ”empirisk” observation och/eller på grundval av icke-”empirisk” (rent analytisk, intern) observation. Det kan tyckas att ”empirisk” observation äger företräde/suprematі. Men, något som först och främst måste antas, för möjlig analys, är att det som antas (x) också är det som antas (x), annars behöver det simpliciter inte vara det, utan det är ett frågetecken vad som antas, vad som utgås ifrån ($x=?$; $x \neq x$):

Ip’) $x=x$.

Ip’ – alltså att x *är* x, att det som antas, nämligen då x, är det som antas, nämligen då x – definierar all analys grundläggande vara rent analytisk (vara frågan om x, vilka *antas* vara giltiga i enlighet med Ip’), alltså inte vara ”empirisk”. Vilket principiellt är oerhört viktigt, det diskvalificerar så att säga inte omedelbart rent analytiska antaganden, simpliciter eftersom analysen redan från början *är* rent analytisk, även om rationell ”empirisk” analys (vilken vill definiera den ”empiriska” verkligheten, ganska självklart med anspråk på att den korresponderar mot en empirisk verklighet) självklart ska söka ta så stor ”empirisk” hänsyn som möjligt.

”Empirin” ja. Något som direkt kan konstateras rörande den, dess fenomen, är att de, x, måste äga egenskaper (eller vad nu ”egenskaper”, x’, kallas för) för att vara något:

x={x’} (x är ett kluster av x’ (egenskaper); x(≠Intet) är ett egenskapsfyllt fenomen).

Det egenskapslösa fenomenet, vilket inte är något, kan kallas Intet:

Intet=[egenskapslöst fenomen].

Intet kan även tänkas vara ett fenomen bortom egenskapsbegreppet, vilket varken äger eller inte äger egenskaper. Vilket definitivt, intuitivt, kategoriskt definierar Intet. Men Intet definierat som egenskapslöst fenomen, alltså som inte ägandes några x’, är intuitivt också Intet. En definition vilken definierar ett existerande Intet äga egenskapen egenskapslöshet trots att Intet per definition (som egenskapslöst) inte äger några egenskaper; Intet både äger och inte äger egenskapen egenskapslöshet, på en och samma gång. Vilket ställer frågan om det är möjligt? Rationellt tenderar det starkt åt ett nej, vilket om ett nej antas vara fallet, förstås implicerar att Intet (definierat som egenskapslöst fenomen) inte existerar, vilket ganska kategoriskt definierar viss Värld. Om ett ja tvärtom antas vara fallet, så definierar det förstås att Intet kan existera, vilket (uppenbart) definierar fler Världsmöjligheter (särskilt en där Intet omger Universum, något som förstås inte kan råda om Intet inte existerar).

Rent analytiska överväganden har med detta oerhörd betydelse för en Världsuppfattning. Vilket understryks av följande, givet att egenskapsbegreppet är det enda rationella, vilket utesluter möjligheten av existensen av ett Intet bortom egenskapsbegreppet, definierar Intet endast kunna vara egenskapslöst:

Antag (upprepningsvis) följande:

Intet=existens:

egenskapslöshet=existens → icke-existens=[åtminstone en egenskap]:

Intet=icke-existens; Kp.

Detta gäller då förutsatt Kp, vilket, återigen, är ett rent analytiskt övervägande, antagande (precis som antagandet att egenskapsbegreppet är det enda rationella), vilket då för till konklusionen att Intet inte existerar.

För att komma bort från detta rent analytiska, måste Intet ”empiriskt” slutas till kunna existera, eller inte. Ett tänkbart experiment (inversexperimentet till experimentet att komprimera rum, redovisat i underavsnittet x i avsnittet: Den rationella Världen) är att stänga in rum i en kammare/cylinder med en kolv, en cylinder så tät att den inte släpper igenom rum (eller åtminstone inte tillräckligt släpper igenom rum, om det nu finns något så tätt material), och sedan dra i kolven (helt tätt slutande mot cylindern, inte genomsläppande något rum), och med det då tänja ut rummet. Om Kolven omöjligt går att dra (i), kanske efter visst drag, viss tänjning av rummet, så bevisar det att Intet inte kan uppstå i rummet, förutsatt att kolven har dragits med tillräcklig kraft. Om kolven däremot kan dras hur långt som helst, givet att rum inte kan tänjas hur långt som helst, vilket det som finitet inte kan, så bevisar det Intets existens, att rummet kan slitas itu, så att Intet uppstår mellan rumsdelarna. Ett Intet vilket trots allt är rum, så länge cylindern består, inte kollapsar, vilket strider mot definitionen av Intet som egenskapslöst, vilken definierar Intet inte ens vara en punkt (icke-utsträckt position)?*

Nåväl, rent analytiskt, återigen, givet denna definition av Intet som inte ens varande en punkt, så kan preliminärt två saker konstateras:

1) ”Utrymmet” efter flyttat rum kollapsar direkt till Intet, vilket ekvivalent kan ses som att annat rum direkt fyller ut detta ”utrymme”/”tomrum” efter det flyttade rummet, vilket vidare ställer frågan om det alltid finns rum att ”fylla ut” (efterlämnat) ”tomrum” med.

2) Om det överhuvudtaget inte existerar rum, själva ”rummet” är Intet. Ett Intet vilket intuitionen (det inre ögat) trots allt ser en omgivning till, vilket principiellt (per definition) dock inte behöver gälla. Men, om Världen är Intet, platt ingenting (egenskapslöshet), hur kan då något nu existera, vilket det evident gör? För det är oerhört irrationellt anta något kunna uppkomma ur absolut ingenting (Intet):

Det existerar alltid rum (Intet som solitär existens existerar (överhuvudtaget) inte).

Eller åtminstone existerar det en punkt (för enkelhetens skull, eller kanske snarare för analysens skull, eftersom 0* (icke-utsträckning (utan position)) närmast omedelbart definierar E, och det hela alltså återigen är tillbaka i rumsbegreppet). Men, för att göra analysen lite fylligare, så utgås det ifrån ett existerande rum – detta med en punkt, kommer att återkommas till – vilket naturligt (primärt) är det vilket skapar ytterst mx (minsta materiella beståndsdelar), och detta då genom E-kontraktioner(/rumskontraktioner). Vilka så att säga överlagrar mv (minsta rumsbeståndsdelar), vilket till slut utfaller i mx (vilka då består av överlagrade (komprimerade) mv). Givet detta, så måste mx vilka inte längre absorberar mv, stöta undan mv på en färd genom rummet, annars, om mx fortsatt är absorbativa (absorberar mv), så absorberar de förstås ytterligare mv (rum). Alternativt kan det tänkas att ”icke-absorbativa” mx fritt kan röra sig genom rummet, utan att stöta undan rum, eller då absorbera rum. Rummet (som utsträckning, volym) finns dock de facto (särskilt då som grundmaterialet i mx/x(={mx})), vilket simpliciter betyder att det (detta egenskapsfyllda (rummet)) måste ta vägen någonstans, när ett icke-absorbativt mx föreligger, kanske kommer farande: Rummet måste antingen stötas undan eller absorberas av mx, givet att rummet finns: mx+mv=mx+mv (i enlighet med Up), mx+mv≠mx. Om mv tolkas vara 0, så att alltså mx+0=mx per definition, så måste det uttrycket i enlighet med det föregående tolkas giltigt för icke-absorbativa mx, i meningen att mx stöter undan mv=0. Alternativet, att tolka mv (rum) vara Intet, är för det första direkt kontradiktoriskt, eftersom rum(/volym) äger egenskaper (vilket då Intet inte gör per definition). Om rum ändå tolkas vara Intet, så rör sig ett mx vilket rör sig genom Intet (vilket inte ens är en punkt) genom detta Intet som en volym, eftersom mx (per definition) är en volym, vilket definierar ”Intet” vara volym, eller åtminstone möjlig volym. Möjlig volym, möjligt rum, antingen är rum, eller så uppkommer det ur Intet, det senare vilket då är oerhört irrationellt:

Möjligt rum är rum.

Utan endast ”omöjligt” rum är inte rum, vilket betyder att det existerar en skarp gräns mellan rum och eventuellt icke-rum/Intet, över vilken särskilt mx inte kan träda. En skarp gräns, vilken då å ena sidan gränsar till rum, å andra sidan gränsar till Intet, och längs vilken då Intet sträcker sig, vilket betyder att ”Intet” är något utsträckt (längs denna gräns mot rummet), ”Intet” är inte Intet, inte ens en punkt, för ”Intet” är ju blott inte det (inte ens en punkt), längs denna gräns till rummet. Utan ”Intet” är då något utsträckt längs denna gräns till rummet. Något vilket vidare definierar något utsträckt, etcetera, etcetera. Detta mer allmänt motsvarande t1, och förstås definierande att rum så att säga fortsätter efter rum, att det inte existerar någon gräns efter vilken Intet existerar:

Rum fortsätter kontinuerligt.

Så, givet rum, fortsätter det kontinuerligt. Det enda alternativet är att rum överhuvudtaget inte existerar, utan då platt Intet existerar, ett fall vilket då, eftersom det är oerhört absurt att anta något uppkomma ur Intet, givet att det existerar något (vilket det uppenbart gör), kan uteslutas. Utan något existerar, vilket då i enlighet med det föregående succesivt definierar en fortsättning i all oändlighet, definierande rum. Definierande rum även om detta något existerande så bara är en punkt. En punkt är förvisso inte utsträckt, men den äger principiellt en gräns, eller snarare gränser (så att säga definierade av tangenter till punkten ifråga), vilka i analogi med det föregående definierar det existera angränsande punkter, *inte* ett angränsande Intet (inte ens en punkt; En punkt är i princip något utsträckt i relation till detta att inte ens vara en punkt (Intet), en ”utsträckning” som definierar något vidare bortom punkten, nämligen åtminstone en punkt), och detta vidare i all evinnerlighet (förstås givet att det inte handlar om att ”fylla ut” begränsade ”tomrum”/”Intet”, ”interfolierade” med rummet).

Rummet är alltså infinit, rent analytiskt konstaterat, vilket särskilt betyder att det alltid finns rum vilket i enlighet med 1 kan ”fylla upp” efter flyttat rum, om nu det senare rummet inte är instängt i en kammare vilken inte släpper igenom rum (såsom då i ovanstående experiment). Och vidare betyder det förstås, i enlighet med det föregående, att Intet inte kan existera i/bortom rum, utan ”Intet” fylls då direkt ut av annat rum (om det då inte hindras från det, såsom i definierat experiment). Vilket avslutningsvis betyder att kolven i ovanstående experiment (förväntat) inte kan dras hur långt som helst (utan att cylindern kollapsar).

---

* Alternativt att söka tänja rum, kan då rum sökas komprimeras, vilket om det inte går, kolven fritt kan föras mot botten av cylindern (givet att rum inte kan sippra ut från cylinderkammaren), så bevisar det att Intet existerar, som *rum*. Vilket för det första är kontradiktoriskt (per definition), att något egenskapsfyllt, då rum, kan vara Intet, något egenskapslöst. Och vilket för det andra gör uppkomsten av särskilt mx (rationellt) oförklarlig, om de alltså inte är skapade av rum. Vad är de då skapade av, var kommer de då ifrån? Nej, rationellt är det (rent analytiskt) givet att rum är något, vilket kan komprimeras, och skapa mx. Och att då kolven inte kan gå i botten.

Logiska regler

Detta med logiska regler (formalism) är väldigt komplicerat, förutsatt att det är den empiriska/"empiriska" verkligheten som vill skildras/definieras, vilket det förstås rationellt är. Detta simpliciter eftersom logiska regler direkt definierar hur det ska tänkas, argumenteras, dras slutsatser (framledas) rörande verkligheten. Som visats i huvudanalysen är inte ens Lp tillförlitlig i rationell (verklighets)analys. Lp som särskilt i matematisk analys är en givet giltig princip (om än i mer specifikt definierade meningar än det allmänt definierade Lp). Bara det gör, rationellt (givet den logiska grunden), matematik tvivelaktig (ur verklighetsperspektiv).

Andra principer som rationellt inte direkt kan antas (generellt) giltiga är symmetri (x~y=y~x, där ~ definierar tillämpligt relationstecken (konnektiv)), vilket redan berörts, och distributivitet ((x~y)'=x'~y', allmänt definierad). Associativitet ((x~y)~z=x~(y~z)) vidare, är ett rent abstrakt antagande redan från början, vilket redan som det kan ifrågasättas som generellt giltigt ((Per+Ulla)+Sten=Per+(Ulla+Sten) är till exempel knappast giltigt), och vilket principiellt för in i mängdteori, se vidare nedan. Transitivitet är dock en princip som rationellt gäller, alltså att x=z om x=y och y=z, evident/trivialt så, det är blott att substituera in z för y i x=y, eftersom y då är z. Även en annuleringsprincip gäller rationellt, att y=z om x~y=x~z, vilket simpliciter gäller i enlighet med Up.

Up som vidare direkt gör det Zermelo-Fraenkelska Extensionalitetsaxiomet irrationellt, vilket definieras av Up om x och y tolkas vara olika, alltså att de inte är ett och detsamma unika x, som då Up definierar x och y vara. Up som med detta förstås definierar olika x aldrig kunna vara identiska, utan olika x kan endast rent abstrakt definieras vara identiska, och särskilt måste förstås de olika positionerna för x och y bortses ifrån (eller dimensionerna, om x och y nu skulle antas existera i olika dimensioner):

x=y; {x'}|x-p|x={x'}|y-p|y.

Särskilt givet Up och E-teorin är inte ens samma mängd mv (rymd) i olika x identiska, positionen skiljer. Utan för identitet i detta fall måste alltså positionen bortses ifrån, definieras bort.

Identitetsbegreppet kan ytterligare försvagas genom bortseende från ytterligare x och y särskiljande egenskaper, vilket kan definieras (definierande Intensionsprincipen, där X definierar förgående x och X'=y):

Inp) X=X'; X-{x}=X'-{x'}; {x}∈X|[{x}∉X'], {x'}∈X'|[{x'}∉X].

Där då ett x respektive ett x' är positionen för X respektive X', ja, mer rigoröst handlar det förstås om att bortse från positionen för alla egenskaper (x respektive x') tillhörande X respektive X', för att X och X' (rationellt) överhuvudtaget ska kunna ses vara identiska.

Det eventuellt identiska x och y emellan, allt annat särskiljande bortabstraherat, särskilt då position, kan ses som en kärna i respektive x. En kärna vilken x kan ses (definieras) äga (per se), eller definieras äga (ad hoc). Ett exempel på det förra fallet givet E-teorin är den tyngd mx äger definierad av hur många mv mx (komprimerat) består av. Det senare fallet är ekvivalent med att superkloner distribueras till x (av en definierare). Ett exempel på det är att matematiskt distribuera superkloner av talet 1 till olika x, och på det sättet definiera ett x vara 1 objekt eller antalet 1; Detta med vilket superklonerna tycks få positioner, vilket de principiellt inte äger som superkloner, men vilket de rent abstrakt ändå kan definieras äga, om så önskas, även om det mest bara är förvirrande att anta dem äga position, även om det också är förvirrande, för det rationella sinnet, att se dem som positionslösa, se vidare det kommande rörande Extensionalitetsaxiomet.

Vad gäller de övriga Zermelo-Fraenkelska axiomen är det i stort inget problem med dem (de är intuitiva), även om det handlar om ren abstraktion att para ihop olika x i mängder, att se olika x höra ihop i en mängd (se vidare nedan). Detta med stort undantag för Regularitetsaxiomet (förutom då Extensionalitetsaxiomet), vilket kan definieras:

$x \in X|[x \cap X=0]; x \neq 0.$

Alltså att det existerar x($\neq$0) vilka tillhör X men vilka existerar separat från X, definierat av att skärningen ($\cap$) mellan x och X är 0. Vilket definierar x både tillhöra och inte tillhöra X, vilket strider mot förnuftet (är ointuitivt). Mer rigoröst, givet att det handlar om ren abstraktion, kan X definieras vara en funktion av x (X=f(x)), vilket givet Up’ ger:

$x \in x|[x \cap x=0]; x \neq 0:$

$x|[x=0]; x \neq 0:$

$x=0; x \neq 0.$

Vilket förstås definierar en kontradiktion i enlighet med Kp.

Regularitetsaxiomet motsvarar i någon mån t1, men rationellt på en alldeles för generaliserande nivå. Det är mer rationellt att anta kontradiktioner specifikt, när det behövs, för att föra analys vidare, om man nu vill föra analys vidare, väl medveten om att den är kontradiktorisk, vilande på kontradiktorisk grund, men, den kan fortsatt vara praktisk.

Kontentan av det föregående är simpliciter att formalism i mer vid mening, radande upp ett antal axiom (utöver den rationella grundens axiom), är något högst osäkert, det går inte (verklighetsmässigt) att lita på den rätt upp och ned, utan tanken måste hela tiden vara med och tolka (*definiera*), är detta rationellt, förnuftigt, eller inte? Det axiomatiska såväl som det (ytterst från axiomen) framledda. Detta förstås på grundnivå, grundforskningsmässigt, när något definieras. När något (analytiskt) är etablerat, och förefaller fungera, överensstämma med verkligheten, ge rätt (praktiska) resultat, för det man nu vill att analysen ska lösa/förenkla, så kan förstås det analytiskt definierade algoritmiskt nyttjas utan större eftertanke, i vetskap (hopp) om att det fungerar, är tillförlitligt.

Reflexivitet är vidare ett begrepp som finns i litteraturen, att x relaterar till sig självt. Givet Up, *relaterar* x inte till sig självt, x *är* platt x, detta då definierat av Up eller Ip (eller för den delen Kp eller Up', eftersom då alla dessa principer är identiska). x kan, givet Up, eventuellt endast relatera till annat.* Relationer vilka ytterst givet E-teorin primärt är definierade av E-kontraktioner, stötar mellan mx och attraktion mellan mx. Mer allmänt kan följande relation definieras i enlighet med E-teorin:

x → y eller y=(x → y).**

Definierande att y alltid äger en orsak, ytterst en E-kontraktion. Men detta ex ante aldrig definierande något givet, till skillnad från hur konventionell logik definierar. Med vilket uppsättande av dessa relationer formalistiskt sett är meningslösa. De definierar blott den allmänna kunskapen, i enlighet med E-teorin, att allt äger en orsak (x), men obestämt vilken – förutom att det ytterst då, primärt (detta "primärt", vilket just visar på ytterligare analytiska möjligheter, om än kanske inte så många), handlar om E-kontraktioner, stötar mellan mx och attraktion mellan mx – om y så är för handen eller inte, innan den eventuellt har analyserats fram (ex post).

Det kan kanske vara värt att rekapitulera: Enligt E-teorin, byggande på den rationella grunden, är då Världen lite löst ett infinit rum i vilket det ytterst förekommer E-kontraktioner vilka skapar mx. Dessa mx vilka i kluster definierar x. mx vilka (eventuellt) kan påverka, relatera till, varandra, genom att stöta till och attrahera andra mx.

Detta är (den Värdsliga, rationella) grunden, vilken rationell logik har att ta sin utgångspunkt i, annars, om utgångspunkten är någon annan, ja, då är det förstås inte rationell logik som definieras. Ja, den rationella logiken inte bara tar sin utgångspunkt i den E-teoretiska grunden, den är ju förutsättning för denna Världssyn, manifesterad, definierad i den rationella grunden, primärt då Up.

(Rationella) logiska regler måste alltså vara i överensstämmelse med vad som antas, ses som giltigt i E-världen, vilket givetvis kan handla om ytterligare regler än vad som har definierats i detta arbete, särskilt förstås etablerat genom "empirisk" observation, men även mer allmänt abstrakt. Tänker särskilt på matematiken, vilken kan ta sin definitionsmässiga grund i x i enlighet med Up. Och i stort faktiskt kan sägas göra det genom de berörda Zermelo-Fraenkelska axiomen, vilka då definierar mängdteori. Mängdteori vilken fundallogiskt (läs, givet denna teori i stort) antingen kan ta sin utgångspunkt i ett kluster av Up-x, vars x då antas/definieras kunna definiera mängder av x. En mängd vilken per definition är något mer sammanhållet än ett kluster av x, något med en mer abstrakt (tänkt) överbyggnad, vilken definierar just "dessa" x (mer sammanhållet) vara en *mängd*. Eller så kan mängdteori mer abstrakt ta sin utgångspunkt i superklonbegreppet, med vilket x (superklonerna) rent abstrakt kan åsättas vilka egenskaper som helst (faktiskt så, men normalt håller sig definitionen av superklonerna nära "ur-x"; Särskilt Potensmängdsaxiomet är helt avhängigt antagandet av superkloner). Särskilt kan superklonerna, väldigt praktiskt, fortsatt i enlighet med sin definition, antas vara positionslösa (de *är* ju "ur-x", så egentligen äger de då "ur-x" position (om "ur-x" äger någon position), även om de definieras äga andra positioner, eller mer allmänt ses vara skilda från "ur-x"), positionen antas inte vara en egenskap, vara en icke-existerande egenskap, i vilket fall Extensionalitetsaxiomet gäller, alltså att x och y kan vara olika trots att de äger identiskt samma egenskaper. Detta då givet att x och y inte äger egenskapen position, vilket är ointuitivt (står i strid mot Up), men vilket förstås ändå kan definieras vara fallet. Detta med vilket mängdteori förstås blir något väldigt abstrakt, men behändigt, om än då intuitivt svår att förstå (eftersom sinnet ser olika x i olika positioner, vilket då inte gäller om positionsbegreppet, positionerna, abstraherats bort). Dock, kännes detta till redan från början, så kan det försvaras, om nu superklonbegreppet antas utgöra grund för mängdteorin, vilket det de facto gör genom antagandet av Extensionalitetsaxiomet (givet att alla överensstämmande egenskaper x och y emellan är alla x och y:s egenskaper bortsett från deras positioner), även om det är en tyst (inte uttalad) förutsättning i mängdteori som förutsätter Extensionalitetsaxiomet. Vilket förstås inte är bra, det gör det inte minst svårt för en läsare, som så att säga har positionsbegreppet i blodet, att direkt begripa vad som definieras. Dessutom ser definierarna av Extensionalitetsaxiomet inte problemet med positionsbegreppet, de ser det på något underligt sätt ingå i Extensionalitetsaxiomet – eller inbillar sig på något konstigt sätt att positionsbegreppet helt enkelt kan bortses ifrån – vilket det då inte gör, för det definierar Up (om positionerna också är egenskaper), inte Extensionalitetsaxiomet.

Hursomhelst är det är viktigt att (söka) uttala, förklara, vad det är som definieras, antas, att särskilt inte lämna visst tyst underförstått (såsom då i fallet med Extensionalitetsaxiomet, även om då definierarna av Extensionalitetsaxiomet inte ser problemet (med positionsbegreppet), annars skulle de (rationellt) givetvis inte definiera Extensionalitetsaxiomet som de gör). Och att det finns någon slags intuition i det som antas. Ta till exempel det Klassisk logiska ”axiomet” att $(y \rightarrow z)=((x \vee y) \rightarrow (x \vee z))$ (en Lp-princip; ✻1.6 i “Principia ..”).*** Vad har det per se för intuition (ur fundallogiskt perspektiv)? Om y ger (implicerar) z, så gäller alltså enligt det att om x eller y, så x eller z, vilket särskilt definierar att om x, så kan x ge z, vilket det inte finns minsta fog för att förutsätta blott givet att y ger z. Så detta ”axiom” är simpliciter falskt, som generellt ”axiom”. Vilket då inte hindrar Klassisk logik från att ändå anta det, och detta allmänt helt enkelt för att det är praktiskt (även om det Klassiskt logiskt gäller, eftersom z=y, så det att x kan ge z är ekvivalent med att x kan ge y, vilket gäller i enlighet med N (kategoriskt så), se vidare fotnot ***), för att visst kan framledas från det, vilket vill kunna framledas. Vilket allmänt är ett dåligt argument för att anta något, alltså för att det ger en det man vill ha, utan tanke på dess intuitiva relevans.

Men så har det åtminstone i stort varit, att axiom *härleds*, om de härleds, det viktiga är den praktiska ”utblommade” teorin, axiomen är mer eller mindre ovidkommande. Det finns till och med dem vilka frågar sig om det överhuvudtaget finns en axiomatisk grund (att det inte existerar en axiomatisk grund, eller att det utifrån teorem regressivt fortsätter i all oändlighet kan givetvis definieras, förutsättas, om så önskas, men rationellt är det inte, det är i princip återigen, som platonismen vill ha det till (till exempel genom antagandet av Negationen (N)), att söka överlämna definitionen åt någon annan, något annat). Fundallogiskt är axiomen det allt annat överskuggande viktiga, det vilket först och främst måste definieras, vilka i möjligaste mån per se måste vara intuitiva, om inte, så är det snarast endast ”empirin” som (uttolkad) kan definiera dem.

---

* Om x ändå ”reflexivt” antas relatera till sig självt, så gäller förstås i enlighet med Up’’ att varenda egenskap ”reflekteras”, x är varken mer eller mindre än sina egenskaper. Reflexivitet på det sättet kan endast gälla för x, gäller aldrig för x och $y(\neq x)$, utan endast vissa egenskaper hos x kan eventuellt vara ”reflekterade” i y (särskilt förstås om x och y antas äga någon gemensam superklon), eller vice versa, i enlighet med Inp; Om alla egen-

skaper är ”reflekterade”, alla egenskaper x äger, äger också y, och vice versa, så definierar det Up, alltså att x=y=[unikt x].

** $x=(x \rightarrow y)$, att något alltid följer på något annat, är nära nog också (allmänt) givet, eftersom det endast eventuellt inte gäller för rymd.

** ”Axiom”, eftersom det de facto är frågan om ett teorem, vilket är enkelt att visa givet definitionerna i avsnittet Negationen (N, LoT och Tp):

$y=(x \vee y) \rightarrow (y \rightarrow y)=((x \vee y) \rightarrow (x \vee y))$:

$(y \rightarrow z)=((x \vee y) \rightarrow (x \vee z))$; $z=y$.

Genom att definiera detta som ett axiom förespeglas att x, y och z alla är olika, vilket de de facto då inte är givet att all definition är underordnad axiomet N (Negationen, ekvivalensrelationen mellan x och y, underordnad vilken förstås alla z antingen är x eller y (LoT)). Ja, hela den Klassiska logiken präglas av denna illusion att det kan handla om fler variabler (av första ordningen) än x och y, men detta är då bara en illusorisk överbyggnad, övertolkning.

Referenser

Denna text bygger på primärt:

Fundallogik, Mats Hansson; Nomen Förlag (2019)

Tillägg till Fundallogik, Mats Hansson; Nomen Förlag (2020)

Texter vilka inte riktigt nått lika djupt som föreliggande text, dessa skrifter nyttjar särskilt Lp, eller Fp som den kallas där, Lp som då är problematisk.

Några andra referenser:

https://en.wikipedia.org/wiki/Law_of_thought

https://plato.stanford.edu/entries/laws-of-nature/

Language Proof and Logic (2:a upplagan (2011)), Barker-Plummer, Barwise, Etchemendy; CSLI Publications

Principia Mathematica, A. N. Whitehead och B. Russell (andra utgåvan 1927)

A natural history of negation (2001), Laurence R. Horn; CSLI Publications

https://plato.stanford.edu/entries/negation/

https://plato.stanford.edu/entries/logic-intuitionistic/

https://en.wikipedia.org/wiki/Intuitionistic_logic

https://en.wikipedia.org/wiki/Michelson–Morley_experiment